WIKIPEDIA

Elymisk

Kart med tilnærmet plassering av området for elymisk bosetning og viktigste byer.

Elymisk språk er det utdøde språket til oldtidsfolket elymere som bodde på vestsiden av Sicilia. Det er ikke kjent om emymisk var et indoeuropeisk språk. De bevarte kildene er både begrenset og fragmentert, noe som gjør det vanskelig å identifisere dets slektskap med andre regionale språk. Det har vært spekulert at elymisk var beslektet med italiske språk, men denne tolkningen er omstridt.

Kun en håndfulle elymiske tekster har blitt bevart. Disse består av noen få stedsnavn og personnavn; flere mynter med gresk skrift gir navnene på elymiske byer; og rundt 170 fragmenter fra keramikk har elymisk tekst formidlet med det greske alfabet, som ble funnet i ruinene av den elymiske byen Segesta. Alle tekstene er datert til mellom 500- og 300-tallet f.Kr. Flertallet av tekstene var meget korte og fragmentariske, kun noen få bokstaver, med et lite antall lengre tekster som åpenbart inneholdt et navn, tidvis fulgt av «Jeg er». En vase funnet ved Montedoro, rundt 15 km sørvest for Palermo, har den eneste kjente fullstendige inskripsjonen på elymisk. En forsøksvis oversettelse har vært: «Jeg [vasen] er [en gave] for/av Ata Tuka».

Problemet med identifiseringen av elymisk språk kan bli sammenfattes i to posisjoner: Historiske lingvister er enig at en del merkverdigheter i språket, som ikkealfabetiske symboler gravert på en del fragmenter av dedikasjonsvaser, og genitiv i *-ai* som er funnet på bortimot alle fullstendige sekvenser, og dette betraktes som av ikkegresk og av østlige opprinnelse. Andre lingvister har klassifisert språket som indoeuropeisk på grunnlag av en del likheter med italiske språk. Til dags dato er problemet med dets lingvistiske tilknytning uløselig om ikke nye arkeologiske undersøkelser i elymiske bosetninger kan gi nytt lys.

Litteratur

- Schrijver, Peter (2000): «Elymian» i *Encyclopedia of the Languages of Europe*, red. Glanville Price. Blackwell Publishing. ISBN 0-631-22039-9